

Arrest

nr. 192 176 van 19 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. LAURENSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017 tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2017.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat, daar waar het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, deze onontvankelijk is.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft een beslissing van 17 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten ontwikkelt de verzoekende partij geen middel, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk voorkomt. (...)

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 2 juni 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 29 augustus 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 22 mei 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De kamervoorzitter wijst erop dat op 27 maart 2017 een nieuwe verblijfsaanvraag werd ingediend en vraagt naar het belang om de oude bestreden beslissing aan te vechten. VzP stelt dat zolang geen positieve beslissing werd genomen ze haar belang behoudt en wijst erop dat ze geen kennis heeft van een positieve beslissing. VzP stelt dat een principiële kwestie werd opgeworpen: het bestuur heeft gewacht met het nemen van de bestreden beslissing tot het einde van het contract van bepaalde duur en heeft vervolgens geen onderzoek gedaan naar de reële kans op tewerkstelling. Ze stelt dat de bestreden beslissing haar nieuwe kansen op tewerkstelling niet nakijkt te meer nu ze ook een huis huurt en de afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM niet werd gemaakt hetgeen kan doorwegen op nieuwe beslissing. Ze volhardt in haar verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking en wijst erop dat ze niet kan verweten worden de beslissing reeds te hebben genomen gezien de termijn bij wet is bepaald en zij binnen de zes maanden een beslissing diende te nemen. Ze stelt dat indien VzP werk had zij dit zelf naar voren diende te brengen voor het nemen van de bestreden beslissing.”*

2.4 De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts een betoog voert aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, doch geheel nalaat te reageren op de in de beschikking opgenomen grond aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten zodoende dat zij hieraan geen afbreuk kan doen.

In de mate dat de verzoekende partij met het betoog dat geen afweging werd gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM zou doelen op een gebrek aan afweging in het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit een nieuw middel betreft. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, immers in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober

2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). In het verzoekschrift werden er echter geenszins middelen ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 8 van het EVRM werd geenszins door de verzoekende partij aangevoerd in haar verzoekschrift, noch werd ter terechtzitting uiteengezet, laat staan aangetoond, dat zij dit middel, niet eerder kon opwerpen. Gelet op het gegeven dat nieuw ontwikkelde middelen laattijdig en zodoende onontvankelijk zijn (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472) dient niet verder ingegaan te worden op een eventueel onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij volhardt in haar verzoekschrift wijst de Raad erop dat zij hiermee geen elementen aanbrengt inzake de in de beschikking opgenomen grond aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 22 mei 2017 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 22 mei 2017 is het beroep, voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 22 mei 2017, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gesteld dat het beroep kan verworpen worden op de volgende grond:

“Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet juncto artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onder meer werd geweigerd om reden dat de arbeidsovereenkomst die werd voorgelegd bij de aanvraag van bepaalde duur is en betoogt dat de betreffende voorwaarde niet bepaalt dat een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dient te zijn. Ze stelt dat het uiteraard niet opgaat om de voorwaarden van artikel 50, § 2, 1° te evalueren op het moment van de beslissing in plaats van op het moment van de aanvraag, zeker nu de beslissing zich situeert bijna zes maanden na datum van de aanvraag.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing aangaande het voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches wordt aangegeven dat uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 7 oktober 2016. De gemachtigde oordeelt in dit verband dat “gezien het gebrek aan een officiële tewerkstelling”, betrokkene het verblijfsrecht als werknemer niet kan bekomen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, is de aanvraag aldus niet geweigerd om reden dat de arbeidsovereenkomst die werd voorgelegd bij de aanvraag van bepaalde duur is, maar omdat betrokkene maar officieel tewerkgesteld was tot 7 oktober 2016, hetgeen ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat de verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing bij een andere werkgever tewerkgesteld was. De verzoekende partij weerlegt geenszins de vaststelling dat zij maar officieel tewerkgesteld was tot 7 oktober 2016 en toont geenszins aan dat zij op het moment van de bestreden beslissing wel tewerkgesteld was. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de bijlage 19 van 4 augustus 2016 blijkt dat de verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 3 november 2016, bijkomende bewijzen van regelmatige tewerkstelling voor te leggen, hetgeen zij echter heeft nagelaten.

Waar de verzoekende partij stelt dat het uiteraard niet opgaat om de voorwaarden van artikel 50, § 2, 1° te evalueren op het moment van de beslissing in plaats van op het moment van de aanvraag, dient opgemerkt te worden dat het de Raad niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig voorkomt dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd. Nergens uit artikel 40 van de vreemdelingenwet of artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit kan afgeleid worden dat de verwerende partij het gegeven of de Unieburger voldoet aan de voorwaarden moet beoordelen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het spreekt het voor zich dat de verzoekende partij nog steeds moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden op het ogenblik waarop de bestreden beslissing wordt genomen, en dat het niet volstaat dat zij mogelijk voldeed aan de voorwaarden op het ogenblik van de aanvraag.

Een schending van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet juncto artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede middel, tevens gericht tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Ze betoogt dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat in de hoedanigheid van werkzoekende haar dossier onvolledig is, dit een andere aanvraag vormt dan diegene die zij deed (namelijk werkzoekende in plaats van werknemer). De verzoekende partij betoogt verder dat het verblijfsrecht pas kan beëindigd worden indien de vreemdeling eerst wordt verzocht om bewijzen mee te delen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld en wijst op een arrest van de Raad. Ze stelt dat zij nooit werd uitgenodigd dit te doen.

De Raad benadrukt in de eerste plaats op dat de verzoekende partij geen afbreuk heeft kunnen doen aan het determinerend motief dat zij het verblijfsrecht als werknemer niet kan bekomen gezien het gebrek aan een officiële tewerkstelling nu uit het administratief dossier blijkt dat zij slechts officieel tewerkgesteld was tot 7 oktober 2016. Waar de gemachtigde stelt "indien betrokkene heden werkzoekende zou zijn, het volgende dient te worden opgemerkt. In de hoedanigheid van werkzoekende is zijn dossier onvolledig" en waarbij de gemachtigde in dit verband aangeeft dat de verzoekende partij geen bewijs van inschrijving als werkzoekende van de VDAB of sollicitatiebewijzen en geen bewijs van reële kans op tewerkstelling voorlegt en zij bijgevolg "evenmin" het verblijfsrecht als werkzoekende kan bekomen, blijkt dit slechts een overtollig motief te betreffen

Het determinerend motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen nu zeer duidelijk uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij enkel een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden heeft ingediend als werknemer in loondienst. Hetgeen de verzoekende partij overigens niet betwist in haar verzoekschrift. De Raad herinnert er aan dat de kritiek op een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest nr "61.6969" van de Raad van 18 mei 2011, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en zij bovendien nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare nu zij zelf aangeeft dat in dit arrest sprake is van een beëindiging van verblijf terwijl in casu slechts sprake is van een weigering van verblijf.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij opnieuw over een tewerkstelling beschikt en bij haar verzoekschrift haar (nieuwe) arbeidsovereenkomst toevoegt, stelt de Raad vast dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, namelijk van 13 februari 2017, en slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werd voorgelegd. Gelet op het gegeven dat de Raad de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, kan de gemachtigde niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met deze nieuwe arbeidsovereenkomst. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of dat geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

De middelen lijken ongegrond."

3.2 Ter terechtzitting van 29 augustus 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 22 mei 2017 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.3 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.3 weergegeven betoog.

3.3 Waar de verzoekende partij stelt dat een principiële kwestie werd opgeworpen, en meer specifiek betoogt dat geen onderzoek werd gedaan naar de reële kans op tewerkstelling en dat de bestreden beslissing haar nieuwe kansen op tewerkstelling niet nakijkt te meer nu ze ook een huis huurt, stelt de Raad vast dat op voormeld betoog van de verzoekende partij middels de beschikking van 22 mei 2017 reeds werd geantwoord. Door argumenten uit het verzoekschrift te herhalen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de voormelde beschikking werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij stelt dat het bestuur heeft gewacht met het nemen van de bestreden beslissing tot het einde van het contract van bepaalde duur, dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij dit specifiek argument niet in haar verzoekschrift heeft aangehaald. Er dient dan ook

te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar middelen toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 22 mei 2017.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing, genomen op 17 januari 2017, uitdrukkelijk wordt aangegeven dat uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 7 oktober 2016, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde doelbewust heeft gewacht met het nemen van de bestreden beslissing tot het einde van het contract van bepaalde duur nu blijkt dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst bij de aanvraag van 4 augustus 2016 reeds drie maanden na de aanvraag werd beëindigd en de gemachtigde pas op 17 januari 2017 de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag voor 17 januari 2017 heeft geactualiseerd of nieuwe bewijzen van tewerkstelling heeft voorgelegd, dit desondanks het gegeven dat uit de bijlage 19 van 4 augustus 2016 blijkt dat de verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 3 november 2016, bijkomende bewijzen van regelmatige tewerkstelling voor te leggen, hetgeen zij echter heeft nagelaten.

Ook daar waar de verzoekende partij betoogt dat geen afweging werd gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat dit een nieuw middel betreft. Artikel 8 van het EVRM werd geenszins door de verzoekende partij aangevoerd in haar verzoekschrift, noch werd ter terechtzitting uiteengezet, laat staan aangetoond, dat zij dit middel, niet eerder kon opwerpen. Gelet op het gegeven dat nieuw ontwikkelde middelen laattijdig en zodoende onontvankelijk zijn dient niet verder ingegaan te worden op een eventueel onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Door ten slotte te volharden in haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen elementen aan inzake de in de beschikking opgenomen grond aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 22 mei 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 22 mei 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU